

FÉNYUGÁR

Evangéliumi hitébresztő és hitmélyítő folyóirat

Felelős szerkesztő: Dr. Farkas Mária diak. főtestvér. — Laptulajdonos: „Fébé“ Evang. Diakonissza Nőegylet. — Megjelenik minden hó 1-én és 15-én. — Előfizetési ára: fél-évre 2 P 25 fillér, többes küldésnél 2 P. — Egyes szám 20 fillér. — A kiadásért felelős: Trauschenfels Elza, diakonissza főnöknő. Kiadóhivatal: Budapest, I., Hidegkúti-út 123/a.

ÉLSZ-E IGAZÁN?

Mi tehát az élet? Járn-kelni,
Élvezni mit a föld csak ad,
Szemmel, füllel jól megfigyelni
Világ fényét, világ zaját,
Minél dúsabb asztalt teríteni:
»Együnk, igyunk, van jó falat!«
Egész fenéig kiüríteni
A márorral telt poharat. —

Ez hát az élet és más semmi?
S a végén majd egy néma hant?
S ha innen egyszer el kell menni,
Mi itt miénk volt, itt marad?
Születni és meghalni végül,
Az élet hát csak ebből áll?
S ezt adja föl nehéz leckéül:
»Az élet csak lassú halál!«?

Halófélben van minden lélek,
Ki így a földnek, testnek él,
Ki azt hiszi, hogy ez az élet,
Ki másba' nem hisz, nem remél.
Ki nem keres mást itt a földön,
S mert nem keres, nem is talál,
Annak, bár sírjon, vagy örüljön,
Az élet nem más, mint halál.

Pedig van élet, van valódi,
Mely síron túl, örökre tart,
Amelyben nem lehet csalódní, —
S tiéd lehet, csak te akard.
Isten kegyelme ingyen adja
Árt érte Jézus fizetett,
Csak higj s holt lelked általhatja
Az újjászülő szeretet.

A bűn szennyes ruháját vedd el,
S helyette kapsz fehér ruhát,
És gazdagabbá lesz neveddel
Az élet könyve odaát.
Élj, s éleszd azt, ki halófélben,
Menj győztesen a harcon át,
És elnyered majd fönn az égben
Az el nem múló koronát.

Vargha Gyuláné.

Ne légy halófélben mint a többi!

Az Ur a szárdeszi keresztyén gyülekezet előljárójának s rajta keresztül az egész gyülekezetnek üzen. De ez az üzenet örök aktualitással bír: szól minden idő minden keresztyén gyülekezetének s előljárójának. Nekünk is. Ne gondoljuk, hogy a másoknak, hanem hogy személy szerint nekünk szól az üzenet.

Mit üzen az Ur?

1. *Hivatásunk: élni.* Nem világi értelemben élni: jól enni, inni, szórakozni, kiélvezni az életet, kiélni a nagyon kétes értékű egyéniségünket. Hanem lelki életet élni: Istenben s Istenből élni, mint a szőlővessző a szőlőtőkéből él. A lelki élet nem kapcsolja ki a testi életet, hanem inkább azt is magához vonja és uralja, és így éli a Keresztyén ember a maga lelki-testi életét Istenben. Ez a keresztyén ember hivatása. De hivatásának csak egyik része. A másik része, mely az elsőt kiegészíti: másokat, kik halófélben vannak, életben tartani. Azokat, akik távol az Urtól a világgal járnak vagy ismét járnak, pásztori hűséggel hordozzuk, hivatásunk az Urhoz; nekik »papi« szolgálatot tegyünk: imádkozzunk értük, szóval és tettel biznyságot tegyünk előttük Isten megváltó, bűnbocsátó, megújító kegyelméről, amint az valóság lett a saját életünkben; érettük meghozzuk a szenvedés, az őket elszennvedés papi áldozatát; érettük felelősséget érezzünk s nekik támaszt nyújtunk nem a bűnre-meghalásra, hanem a szabadulásra. A hívők nem szakadhatnak el a halófélben levő gyülekezettől, ezt meg-

ítélvén s megvetvén, önmagukat pedig föléje helyezvén, mert ezáltal hűtelenekké lesznek hivatásukhoz, mely a halófélben levők életrekeltésére s életbentartására rendelte; természetesen mint az Ur eszközeit, munkatársait. — Testvér, teljesítetted-e ilyen értelemben keresztyén hivatásodat? Élsz-e, s élet árad-e ki belőled?

2. *Hogyan ítél meg az Ur?*

Emberek is megítélhetnek, de ez a megítélés megbízhatatlan, mert majdnem kizárólag a külsőn, a látszaton alapszik, amiért is lehetséges, hogy lelkiismeretünk adott esetben feljogosít, sőt kötelez arra, hogy emberek megítélésén túltegyük magunkat. — Mi magunk is megítélhetjük önmagunkat, de ez sem megbízható, egyrészt azért, mert az önmegismerés nagyon nehéz, másrészt az önzés hatalma miatt, mely megakadályozni igyekszik, hogy kiszolgáltassuk magunkat önmagunknak vagy pláne másoknak. Ha akár mások, akár önmagunk megítélése alapján rendezzük be életünket, már eleve hamis, hazug, képmutató vágányon haladunk, s célhoz nem juthatunk. — A fontos az, hogy az Ur hogyan ítél meg, mert az Ő ítélete, külsőnk-belsőnk teljes ismerésén alapulván, abszolút megbízható. S vajjon az Ur ítélete nem így hangzik-e: »halott vagy;« »cselekedeteid Isten előtt nem teljesek? Emberek talán hívő keresztyéneknek tartanak, s mi helybenhagyjuk ezt. Külső életünk talán azt a nevet szerezte nekünk, hogy élünk s beteltünk Lélekkel; hogy komoly evangéliumi egyesület vagyunk, s a bolyongó emberi lélek lelki otthonra lelhet körünkben. De az Ur mit mond? Rettenetes volna, ha úgy ítélne meg: élned kellene, de halott vagy!

3. *Ébredjünk fel a halál álmából!* Ahogyan az alvó ember is felébredhet öntudatos életre, úgy az alvó keresztyén számára is megvan az öntudatos krisztusi életre ébredés lehetősége, s ez a lehetőség egyúttal szükségesség. Mássá lehet — az idő kegyelem — és mássá kell lennie: élő keresztyénné. Meg kell térnie, és naponként újra megtérnie. — Milyen úton történik ez? Menekülni s visszamenekülni kell az Igéhez, az Evangélium teljes igazságához, és ebben megmaradni. Az Evangélium nem agyag, amelyből az ember neki tetsző figurát gyúr. Az evangéliumi igazság nem olyan, melyből vagy melybe az ember a saját gondolatait s hamis igazságait ki- vagy belemagyarázhatja. Az Evangélium teljes igazságára van szükségünk, amint az az Írásban van kijelentve. — Meríteni kell az Ur Lelkéből. — Bűnbánatra kell térni: törődelem és bizalom szükséges. Az Istennel való találkozásban a Szent összetöri a szentségtelent, de a Kegyelmes ráteszi kezét az összetört szívre s magához vonja. — Keresni kell az igazán hívőkkel, akik »fehér ruhában járnak«, a közösséget. — Ez az út sokszor nehéz önmegtágadást jelent. El a Sátántól, a világtól; félre a hazug lélekkel; itt a bűnöm, a szenvedélyem, a kétségbeesésem; itt a hazug barátom, a cimborám: ez önmegtágadást jelent. De ez az út teszi lehetővé keresztyén hivatásunk teljesítését.

4. *Az alvó sorsa az ítélet.* Az ítélet bizonyossága egyrészt, de az ítélet idejének bizonytalansága másrészt komoly intelem számunkra, hogy vigyázzunk; hogy ébredjünk; hogy éljünk s másokat életben tartsunk. Az intelemhez hozzákapcsolódik az ígélet:

aki győz, azaz aki megtér és él és éltet, az fehér ruhát kap; az nem töröltetik ki az Élet könyvéből; amellé oda áll az ítéletkor az Ur Jézus s azt mondja: Atyám, ő az enyém; hadd legyen én az ő sorsa; fogadd el őt! És Isten megteszi. Ez a jutalom...

Az Ur üzent! Akinek van füle, hallja, mit mond a Lélek!

Zulauf Henrik.

„MINDEN FORRÁSAIM TEBENED VANNAK.

Sivatag pusztaságon át
oázisok lágy illatát
honnét hordják szárnyas szelek?
Szomjamra írt, ó, hol lelek?
Ezüstös forrás hol fakad
üdítő égő ajkamat?
»Uram, Bened, Bened lelem
minden forrásom szüntelen!«

Ezért zengem öröm dalát
sivatag pusztaságon át!
Ez ad naponta új erőt
járni a szomjazók előtt,
s hogy elinduljanak Feléd,
mutatni élet szent jelét!
»Uram, Bened, Bened lelem,
minden forrásom szüntelen.«

Bizony csoda, ha száraz ág
kiszendül és merő virág.
Ily csoda szárnya hordja szét
Te nagy neved dicséretét.
Hadd legyen én is ily csodád,
míg minden szív csak Téged áld?
Hiszen Bened, Bened lelem,
minden forrásom szüntelen.

Felelősség szent súlya nyom
s erőtelen vagyok nagyon,
De csak legyen kicsiny, szegény:
Lelked, szerelmed úgy enyém.
Meríthetek! Csak arra vár
a véghetetlen gazdag ár!
»Uram, Bened, Bened lelem,
minden forrásom szüntelen.«

Ezért zengem öröm dalát
sivatag pusztaságon át.
Ez ad naponta új erőt
járni a szomjazók előtt,
s hogy elinduljanak Feléd,
mutatni élet szent jelét.
»Uram, Bened, Bened lelem,
minden forrásom szüntelen.«

B. E. d. j.

Halálból életre.

Egy munkás bizonyágtétele.

Gyermekkorom örömtelen volt. Apám gyakran ivott. A legkisebb hiba miatt is képes volt úgy elverni, hogy orromon, számon dült a vér. Szüleim végül el is váltak. Öt évig apám mellett éltem. Rettenetesen szenvedtem keménysége miatt. Soha nem hallottam a megváltásról. Csak a Miatyánkot tudtam. Azt sokszor elimádkoztam, egyiket a másik után.

Tizennégy-tizenöt éves koromban csatlakoztam a proletár ifjúsághoz. Olyan lelkes harcosa lettem a szocializmusnak, hogy hamarosan vezetővé tettem.

Megházasodtam. Feleségül kellett vennem azt a leányt. Szomorúan kezdődő házasság volt. El is hanyagoltam aztán az aszszonyt és gyerekeket. — Csalódás után ért. Ha a munkásokért harcoltam, cserbenhagytak. Ha az alkohol káros hatásaira mutattam rá, s példát adtam a mértékletességre, csak ellenségeket szereztem. Ilyen emberekkel jobb helyzetet teremteni? Lehetetlen. — Beteg lettem. Isten zörgetése volt. Munkahelyemről szállítottak a kórházba. »Ha meg nem operálják gyomorfekélyvel, egy nap alatt vége« — mondták az orvosok. Ágyam felett a súlyedő Péter képe függött ezzel a felírással: »Uram, segíts rajtam!« Éreztem: nekem is így kell kiáltanom, akkor nem halok meg. S állapotom műtét nélkül is jobbra fordult.

Alig kerültem haza, értesített

egy régi barátom, — azelőtt kommunista vezető, egy éve hívó kereszttyén — hogy meg fog látogatni. Erre az alkalomra három másik elvtársamat is meghívtam. Közös erővel majd csak meggyőzzük hite haszontalan voltáról.

Megérkezett és frissen, vidáman beszámolt élményeiről. Azonnal felismertem: Ez az igazság. Hajlj meg előtte! — sügta egy hang. Hagytam a többieket hadakozni s nyugtalanul méregettem lépteimmel a szobát. Végre hozám fordultak: »Félórája hallgatsz. Ki vele: kinek van igaza?« »Neki.« Mintha fejbekólintottam volna őket. Összekülönböztünk. Még azon a héten feltettem a kérdést a kommunista ifjúság társalgóestjén: »Mi az igazság?« és sikraszálltam a kereszttyén hit mellett. Így cselekedtem a Természet Barátainak Proletár Egyesületében is s mint kommunista, lehetetlenné tettem magamat. Nyíltan bizonyágot tettem Krisztusról, de belsőm csupa seb, csupa meghasonlás volt még. Hiányzott a bűnbocsánat bizonyossága.

A műhelyben is feltettem a kérdést: Mi az igazság? Mindenkit magával ragadott. »Ki fogjuk kutatni az igazságot!« Egyik társam különösen a szívére vette. Vasárnap két hívó kíséretében keresett fel. Mellékes filozófiai kérdésekkel hozakodtam elő, de akkor arra kértek: forduljak csak oda egyszerően, mint bűnös az Urhoz, s mindent más világításban fogok látni. »Imádkozzatok velem!« — fordult hozzájuk társam. Először nem akartam, aztán én is leborultam velük. Ret-

Az egyetlen nélkülözhetetlen itt alant, az Te vagy Jézus egyedül.

Rappardné Gobat Dóra.

tenetes küzdelmet vívtam: Most vagy soha! De csak, amikor barátaim már indulni akartak, szakadt fel belőlem a kiáltás: »Imádkozzatok mégegyszer értem!« S magam is imádkoztam: »Isten, könyörülj rajtam, bocsásd meg a vétkeimet!« Abban a pillanatban túlaradó öröm és boldogság járta át a szívem. Ami addig sötét, homályos volt, világos lett, mint a nap. Megbékültem az Istennel.

Hétfőn reggel így szóltam munkahelyemen: »Tegnap elfogadtam a Megváltót, mint az én Szabadítómát. Most már a hívőkhöz tartozom.« A homlokukra mutogattak, jelezve, hogy elment az eszem, és továbbmentek.

Költöző madarak prédikációja.

Honnét tudják a lég vándorai, mikor kell útrakelniök? Nincs naptárunk, nem számlálgatnak évet, hónapot. Hogy van az, hogy sohse késnek el... hogy sohse feledkeznek meg az útnakindulásról? Sohase tévednek el, nem repülnek dél helyett észak felé. Ki mutatja meg nekik a helyes irányt? Hol az iránytű, amelyik olyan biztosan vezeti őket a cél felé? — Teremtőjük adománya mindez. Isteni törvénynek engedelmeskednek.

Jeremiás próféta felnézett az égre s látta, hogy húznak a gólyák, fecskék, darvak. Szívét fájdalom ragadta meg. Népére gondolt. Izrael többet kapott, mint a madarak: Isten értelmet, belátást adott néki és törvényeket. Csodálatosan kinyilatkoztatta magát előtte. Ő, nem is egyszer. S Izrael mégsem akart tudni Róla. Izrael oktalanabb, mint azok az oktalán teremtmények.

Felettünk is elrepülnek most a vándormadarak s amint céltudatosan szelik a levegőt városaink és falvaink felett, nekünk is prédikációt tartanak. »Ti emberek« — kiáltanak felénk — »mi követjük az Isten adta ösztönt. Hát ti? Ti, akik többek akartok lenni nálunk? Azt mondjátok, hogy van értelmetek és nekünk nincs. Miért cselekesztek hát értelmetlenül? Miért nem figyeltek Istenetek szavára? Nem ismeritek szent törvényeit? Nem hívogatt benneteket az élet? Nem csalogat Krisztus evangéliumának meleg napsugara, hogy meneküljete el a tél elől? Miért várjátok be, míg minden megdermed bennetek és köröttetek?«

Bár lenne fülünk megérteni ezt a prédikációt. Bár megsuhogtatná csüggedt szárnyait a lelkünk s repülne, repülne biztos repüléssel Krisztus felé! Nem akarja Ő, hogy halódva tengődjünk halálhozó télben. Hívogatóan üzen: »Azért jöttem, hogy életük legyen és bővülködjenek.«

Az istentagadó Voltaire mondja: »S hogyha Páris piacán 1000 ember s az én szemeim előtt csoda történnék, inkább kételkednék a 2002 szemben, semhogy elhígyjem azt.«

»Hogyan lehet valaki olyan oktalán, hogy hisz Istenben!« Így szólt egy munkás öreg tanítójához. »Épen most olvastam egy ujonan megjelent könyvet, amely nyomatékkal kimondja, hogy nincs Isten.« »Ez nem új dolog, hiszen már Dávid is megírta a 14. Zsoltárban« — válaszolt a megszólított. »Dávid?« — »Igen, Dávid így írja: »Azt mondja a balgatag, az ő szívében: »Nincs Isten.«

KÜLMISSZIÓ.

LEVÉL KÍNÁBÓL.

(Schröder Elza misszionáriusnő írja. Nanchung, 1936 június.)

Milyen hamar hetekké lesznek a napok, hónapokká a hetek s évekké a hónapok. Negyedéve már, hogy harmadszor kötöttem ki kínai hazámban. Köröskörül minden a régi. Még mindig hűségesen öntözi a Kiling ezt a hegyektől övezett, termékeny völgyet. A folyó túlszárnyán emelkedő hegyről még mindig háztetők szürke tengerére tekint alá a fehér pagoda. Még mindig 100.000-nél több ember szorong a város ősi falain belül. S ha vásár napján ismét az utcák tömkelegében járok s Evangéliumokat adok el, traktátusokat osztok az emberek között, olyan, mintha sohse lettem volna távol. Így volt tegnap, így van ma, így lesz holnap. Végtelen embersokaság hullámszik el mellettünk. A kérdő, csodálkozó szemek hamar elárulják, amit hamar ki is mondanak: »Mit? Már 40 éve hirdetik itt ezt az Evangéliumot? Sohse hallottuk. Hadd halljuk, hadd olvassuk, mit üzen nekünk.«

Legszívesebben a folyómenti utcán járok. Ott egyik üzlet a másikat éri. A nyitott műhelyekben ott dolgozik a mester meg a legény, ott ül a felesége a kicsinyekkel. Könnyű belépni barátságos köszöntő szóval, házról házra iratokat osztani, hívogatni a missziói házba, bizonyosságot tenni Jézusról néhány szóval. Néha keményen elutasítanak, de gyakoribb, hogy hellyel kínálnak meg s kérnek, hogy beszéljek. Ez azután szebb. Nemrég így szólt egy egyszerű mesterember az utcán: »Mit hívogatsz olyan soká a »libaik-ra (istentiszteletre), hiszen

itt állunk mind körülötted, tartsd meg itt helyben.« Mivel a körülállók is helyeslőleg bólogattak, tartottunk egy kis utcai összejövölt a szabadban, miközben egy figyelmesen odahallgató rendőr a nyugalomról is gondoskodott.

Imádkozzatok hűségesen ve-lünk, hogy Kína minden táján kigyulladjon a fény s mi magunk is híven hordozhassuk város-on, falun az Evangélium szövétnékét!

Maga sem tudja, milyen gazdag.

1820 körül egy öreg indián, aki a háborúban súlyos sebesüléseket szenvedett, mint kéregető járt faluról-falura, hogy adományokból tengesse életét. Valaki, aki beszélgetett vele, észrevette, hogy rongyos ruhája alól bőrtáska látszik ki. Megkérdezte, mi van abban? Az indián így válaszolt: »Mikor a szabadságharc után elbocsátottak a hadseregből, az ezredesem adta ezt az írást azzal, hogy jól őrizzem meg.« Azelsárgult papír az amerikai államnak egy értesítése volt, mely szerint minden harcosnak, aki a háborúban megsebesült, életjáradékot ad, hogy gondtalan életet biztosítson számára. Szegény ember maga sem tudta milyen gazdag s kimondhatatlanul boldog volt, mikor felvilágosították. Örömmel fogadta az emberek ajánlkozását, mellyel segítségére siettek jogai elnyerésében. — Ez a történet mindenkit gondolkozásra készíthet. Milyen sok keresztyén van, akinek van Bibliája, és nem ismeri azokat a csodálatos kegyelmi ígéreket, amelyeket ez a könyv számára tartalmaz. Keresvesen viselik nehéz sorsukat, s nem is sejtik, hogy Istennek boldog gyermekei lehetnének, akik az Ur Jézus váltság halála által gazdagokká lettek.

TUDAKOZZÁTOK AZ IRÁSOKAT!

Okt. 1. Róm. 15:14—33, II. Pét. 3: 1—9. Pál tudja, hogyha az ő munkájának eredménye van, az nem az ő érdeme, mert azt Krisztus cselekszi általa. De épen Pál példája mutatja, hogy az Ur kész arra, hogy embereket használjon föl munkájának keresztülvitelére, s hogy áldásának teljességével legyen velök a munkában. De ehhez természetesen a Pál apostolhoz hasonló alázatosságra, engedelmességre, teljes odaadásra, az imádságban való tusakodásra van szükség.

Okt. 2. Róm. 16:1—16, II. Pét. 3: 10—18. Mennyire meglátszik, hogy Pál nem csak nagyjában és általában foglalkozott a gyülekezetekkel, abból is, hogy egy-egy levelében hány nevet említ meg, amelyeknek viselőit, úgy látszik, egyenkint mind a szívén hordozta. Szükséges és fontos dolog a nagy tömegek előtt tartott igehirdetés is, akár templomokban, akár más helyeken, de nem kevésbé szükséges és fontos az egyes lelkekkel való beható foglalkozás is. Az emberi szívnek, hogy igazán megtérésre jusson, nem csak Isten előtt kell megnyílnia, hanem emberek előtt is, és pedig elsősorban bűnvallás formájában. S az könnyebben megy négy szemközt, mint nagy hallgatóság előtt és helyesebb is. A bűnvallást természetesen, nem lehet kierőszakolni, hanem Isten Lelkének a vezetésére kell bízni a lelkigondozónak önmagát is, meg azt is, akit Jézusnak akar megnyerni.

Okt. 3. Róm. 16:17—27, Zsolt. 75: 5—8. Pál nem csak azok közül említi föl egyesek nevét, akikhez levelét intézi, hanem azok közül is, akikkel most van együtt, s akiknek üdvözletét levelébe zárja. Látszik, hogy Pál mindenütt kereste és meg is találta a vele egyetértésben levők közöségét. S így van ez jól. Egymás hite által épülünk. (Róm. 1:12.)

Okt. 4. Luk. 14:1—11, Ef. 4:1—6, Máté 12:1—8. Zsid. 4:9—13. Milyen sok keresztyén ember nem érti meg ma sem a vasárnapnak, a keresztyén ember szombatjának a jelentőségét! Vagy úgy használja föl, mint a hét-köznapot, kenyérkereső munkára, vagy tétlenségnek, vagy világi szórakozásoknak napjává teszi. Ez a hitetlen emberek álláspontja. De vannak olyanok is, akik rosszul értelmezett val-

lóságából, apró-cseprő szabályokat betöltenek, pl. ha épen aznap leszakad a ruhájukról egy gomb, világért föl nem varrják, de amellett a lelkek erőteljesebb táplálására, vagy a könyörülő szeretetnek fokozottabb mértékben való gyakorlására nem használják föl a vasárnapot. S mind ezt azért, mert nem ismerik Jézust, a vasárnap Urát.

Okt. 5. Zsolt. 122, Ésaías 40:1—11. A haza szeretete s Istennek a szeretete szólal meg ebben a zsoltárban. A hívő zsidó számára Jeruzsálem épen úgy jelentette a nemzeti élet központját, mint az Isten imádságának a központi tűzhelyét. Jeruzsálembe vágyott minden hívő zsidó, ha többször nem, legalább egyszer egy évben a nagy páskaünnepen. Jeruzsálem békeségeért imádkozni annyit jelentett neki, mint az egész zsidó nemzet s az egész zsidó egyház békeségeért imádkozni. Imádkozunk-e mi hűségesen nemzetünkért, egyházunkért, Isten országának terjedéséért?

Okt. 6. Ján. 1:1—14, Ésaías 40:12-25. »Az Ige testté lett« ez Krisztus földjövételének a titka. Krisztus öröktől rogya volt, magában Istenben, mint Ige, vagyis mint Isten gondolatainak és akaratának kifejezője. Istennek minden gondolata világosság és élet. Kifejezést nyert ez akkor is, mikor Isten a maga gondolatait próféták és más szent emberek által közölte, de legvilágosabb kifejezést nyert akkor, mikor az Ige testté lett Jézus Krisztusban. Őbenne jelent meg a legszemléletőbben legérthetőbben a világosság és az élet.

Okt. 7. Ján. 1:15—28, Ésaías 40: 26—31. A testté lett Ige megjelenése előtt Isten még egy utolsó prófétát küldött, aki annak útját egyengesse, elkészítvén a népet arra, hogy egészen közel van a megígért Messiás eljövetele. Keresztelő János ez a próféta. Az ő beszédei természetesen, föléb-resztlik a nép kíváncsiságát, érdeklődését. Sokan azt gondolják, hogy ő maga az, akit várnak, de ő ezt a leghatározottabban visszautasítja. Ő csak kiáltó szó, amely össze akarja hívni az embereket ahoz, aki majd jönni fog, s aki sokkal nagyobb őnál. Minden igehirdetőnek ilyen útkészítőnek kellene lennie ma is, aki előkészíti a szíveket Jézus befogadására. Mert Jézus jön minden

szívbe, amely megnyílik az igehirdetés előtt.

Okt. 8. Ján. 1:29—42. Ésaías 41:1-10. János a Jézusról való bizonyágtételben mindjárt a középpontot érinti. Nem nagy Tanítónak, vagy Orvosnak, vagy igehirdetőnek nevezi Jézust, hanem Isten Bárányának, vagyis annak, aki mint áldozati bárány fog eleget tenni az emberiség bűneiért. S ez a bizonyágtétel hat. Mindjárt fölébred több lélekben a vágy, hogy Jézust közelebről megismerjék. Ma sok igehirdető azt hiszi, hogy csak nagy elővigyázattal, kerülő úton lehet az embereket megközelíteni, mert elriasztjuk őket, ha mindjárt a dolog velejére térünk, a golgothai keresztre, s arra Aki ott függött érettünk, Isten Bárányára. Pedig ez nagy tévedés. A megfeszített Krisztusról szóló evangélium Istennek ereje. Innen árad ki a megváltó erő.

Okt. 9. Ján. 1:43—51. Ésaías 41:14—20. Imé, azonnal megindul a folyamat: lélektől lélekhez. Aki megtalálta Jézust s Őbenne az életnek forrását, az indíttatva érzi magát, hogy másokat is elvezessen ehhez a forráshoz. András hozza testvérét, Simont, Filep hozza barátját, Natánaelt, aki ugyan kételkedő, de becsületes, őszinte kételkedő, aki engedi magát az igazság által meggyőzetni. Ha hiszsz Jézusban, neked is hozzá kell vezetned a testvéredet, vagy más hozzá tartozókat, a barátodat, vagy ismerőseidet. Ha nem akarnak mindjárt jönni, ne vesztisd el reményedet, imádkozzál érettök kitarótan s életteddel bizonyítsd, hogy jó dolog Krisztust követni.

Okt. 10. Ján. 2:1—11. II. Krón. 1:7—12. A kánai menyegző története nem a világi mulatozásra, evésre-ivásra való fölbátorítás, hogy sokan magyaránzi szeretik, hanem egyrészt a házasság megszentelése Jézus jelenléte által, másrészt egy nyilvánvalólag szegénybbsorsú családnak a megbecsülése azáltal, hogy Jézus résztvesz a lakomájukon, sőt csodatétele által kiségti őket a zavarból, mikor a boruk elfogy. Legfőképen azonban alkalom arra, hogy az esküvői lakoma úgy folyjék le, amint az lefolyhat Jézus jelenlétében, mert ez egészen bizonyosan kizárt minden dözsölést s a vidámságnak olyan túlkapását, amely nem illik keresztény emberhez.

Okt. 11. Máté 22:34—46. I. Kor. 1:4—9. Márk 10:17—27. Jak. 2:10—17. Jézus Krisztus a lelki gazdagság kiapadhatatlan forrása. Aki övele hit

által összeköttetésbe kerül az mindig jobban megismeri Istent, mindig bátrabban tud róla bizonyóságot tenni, mindig több kegyelmi ajándékot tud elfogadni, s mindig jobban átalakul szent és feddhetetlen élet követésére, úgy, hogy örömmel tud elébe nézni annak a napnak, mikor Krisztus újra megjelenik.

Okt. 12. Zsolt. 123, 124. Ésaías 42:1—12. Az egyik zsoltárban a nyomorúságban levő lélek kiált az Urhoz segítségért, a másikban ugyanaz a lélek már a megszabadulásról tehet bizonyóságot. Igen, az Ur közel van azokhoz, akik Őt segítségül hívják, s legyenek azok akármilyen bajban, betegségben, szegénységben, emberek által való üldözöttségben, Ő mindezekből meg tudja őket szabadítani.

Okt. 13. Ján. 2:12—25. Ésaías 43:1—11. Jézus jölsimert szelidsége nem az a tehetetlen szelidség, amely a bűnt elnézi és meentegeti. Szent haragra is tud Ő gerjedni, mikor Atyjának szentséges személyét látja durván megsértve a templomban folyó üzérkedések által. De akik a templomot meg tudták szentségteleníteni, azok Isten legdicsebb templomát, Jézus testét sem kímélték. Jézus tudta, hogy ezt a szent templomot le fogják rombolni, de azt is tudta, hogy Isten harmadnapra fölépíti. Tisztában volt Ő a maga hivatásával: meghalni elvettettségben, gyalázatban; feltámadni dicsőségben. S mert ezt tudta, azért tudta azt is, hogy mi rejlik a bűnös emberi szívekben.

Okt. 14. Ján. 3:1—21. Ésaías 43:12—25. Hogy minden embernek újjá kell születnie, ha be akar jutni Isten országába, az nem valami emberi találmány, mint sokan hiszik, hanem Jézusnak teljes határozottsággal való megállapítása. Hogy a Szentlélek az újjászületést véghezvihesse az emberi lelken, azért halt meg Jézus a keresztfán. Mert a Jézus áldozati halálában való hit által végzi el a Szentlélek az újjászületést az emberi lélekben. Akik ezt tagadják, azért tagadják, mert a bűn sötéttségében akarnak maradni.

Okt. 15. Ján. 3:22—36. Ésaías 44:1—8. 21, 22. Keresztelő János a keresztény élet egyik legfontosabb alapelveire mutat rá, mikor Jézusra vonatkozólag így szól: »Annak növekednie kell, nékem pedig alábbszállanom.« Aki ezt megtanulta s ebben gyakorolja magát, annak van megáldott, gyümölcsöt hozó élete, az vonja a lelkeket nem önmagához, hanem Krisztushoz.

Vargha Gyuláné.